

Andrassew Iván

A három

Gizi kávézójába egyszer bejött egy cigány, egy néger meg egy kínai. Mindhárman meghajoltak a bejáratnál, és nagy szemekkel tekintettek Gizire. Az arcuk se rezdült, csak tekintettek. De annyira szép volt a szemük, hogy Gizi egy pillanatra úgy érezte, valamelyikbe belezuhan, ezért meg se mozdult. De aztán rájött, hogy ezek, szegények tulajdonképpen helyet akarnak, és nyilván úgy, hogy ő jelölje ki. Intett az egyik asztal felé, és a három ember szépen le is ült. Gizi kiment a pult mögül és illedelmesen megkérdezte, mivel szolgálhat. Forrásvizet kértek. Mást nem? Nem, mi nem élünk mással, mondta a kínai hibátlan magyarsággal.

Hanem, mondta a fekete ember, hozhatna nekünk egy kis edényt, amiben vízzel illethetnénk a kezünket, vagy legalább az ujjainkat.

Nafene, rikkantott egy Balta nevű huszárfestő, az egyetlen vendég, aki a rikkantásairól volt híres, és amúgy háttal ült nekik: még jó, hogy lábat nem akarnak mosni! Közben megfordult, és a mondat végét szinte lenyelte, mert belenézett a három ember szemébe.

Utólag aztán sokat gondolkozott ezen, mert nem értette, hogyan tudott egyszerre három pár szembe nézni, de bizony úgy volt, bizonygatta magának is: egyszerre nézett. És érezte, hogy baj van, mert ha nem kapaszkodik a székbe, bizony bele is esik, zuhan, oda. Hova is? A biztonság kedvéért a lábait is az asztalhoz kulcsolta. Nem mintha nem lett volna mindegy: mit tart egy nádasztal?

Gizi meg csak állt, és egyszercsak azon lepődött meg, hogy már percek óta nézi azt a három embert. Vagyis inkább a ruhájukat. Olyan volt, mintha egyszerű, szinte sportos lenne az öltözetük, de ha az ember figyelmesebben nézte, hát azok az elegáns zakók bizony arannyal átszott kelmékből készültek. Nem csillogtak, hanem valami fénylő tónust adtak. Aurát, talán.

Amint Gizi megbredt a látomásból, behátrált a pult mögé, és eszébe jutott, hogy forrásvíz, forrásvíz. Hirtelen rájött, hogy nem értelmezheti másképp a rendelést, csak úgy, hogy ásványvizet visz nekik. De mivel nem kérdezte, hogy buborékosat, vagy buboréktalant, hát úgy döntött, hogy mindkettőből tesz a tálcára. Már indult volna, amikor eszébe jutott, hogy micsoda marhaság: ki látott már buborékos forrásvizet? Visszatette a palackot, mire azonnal eszébe jutott, hogy de, bizony, Erdélyben igenis vannak szénsavas források. Megint visszatette a palackot, és elindult.

Balta eközben fölállt, és meghajolt a három ember felé. Balta vagyok, huszárfestő, mondta.

Meglepetésére a három férfi érdeklődve nézett rá. A cigány szóvá tette, hogy érti ugyan, hogy mi a huszár és mi a festő, de nem érti, mit kell festeni a huszárokon, akik már nincsenek is. Befesti ezeket a nemlétező embereket, vagy emlékezetből képeket fest róluk, vagy mire vélje ezt a foglalkozást.

Ólomkatonákat festek. Tisztelettel. Huszárokat. Magyar huszárokat.

Aha, mondta a cigány. Az szép. Nagyon szép mesterség. Irigylem, uram.

Balta kivett a zsebéből egy lovas huszárt és odaadta a négernek: ajándék, emlékebe, szuvenír.

Jó lesz a kölyöknek, mondta a cigány.

Ön netán munkanélküli, bátorkodott megkérdezni Balta.

Nem. Soha nem tettem olyasmit, ami munkának nevezhető.

És, ha szabad megtudnom, mivel foglalkoznak, amúgy.

Beteljesítjük a jövőndölést.

Gizi már fölöttük állt, és bár eléggé sután, de valahogy úgy intett, hogy jelezte: lehet választani a palackok, vagyis a vizek közül.

Mindhárman a buboréktalanra mutattak. Gizi öntött nekik.

Lassan ittak, mint akik élvezik az ital ízét. Bár inkább úgy tűnt, mintha több lenne ez nekik egyszerű ivásnál. Legalábbis Gizi is, Balta is később úgy mesélték, hogy látszott rajtuk: jóllaknak. Mintha a víz nem ital lenne nekik, hanem üzemanyag.

Aztán egyszerre fölálltak. A kínai Gizi felé fordult és azt mondta, nincs pénzük, de tömjénnel vagy mirhával tudnának fizetni.

Semmiképpen, mondta Gizi.

Pedig az jó, ha ilyesmi van a háznál, mondta a néger.

Semmiképpen, ismételte meg Gizi.

Meghajoltak és kimentek az ajtón. Aztán ácsorogtak a kis téren. Néztek erre, néztek arra.

Úristen, elfelejtettem a kézmosó vizet, mondta Gizi.

Tudod kik ezek, kérdezte Balta.

Tudom. De nincs is Karácsony.

A három ember az eget kémlelte. Gizi hirtelen megértette, miért, hamar kilépett a kávézó elé, és azt mondta, és mutatta is:

- Arra van Jeruzsálem! Vagyis Betlehem.

A három férfi egyszerre hajolt meg, aztán el is indultak, de nem délnek, és nem is délkeletnek, hanem az autójukhoz. Egy Lada volt, úgy a hetvenes évekből.

Na ezzel kell fél év, hogy a zsidófüldre jussanak, mondta Balta rikkantva, nevetve.